



Aşkın Büyüsü Her Şeye Kadirdir
Yunus Bayraktar
(Redžović)



Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Saffet Atalay

Son Okuma: Sümeyye Çelik

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Kasım 2024

ISBN: 978-625-6130-27-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

AŞKIN BÜYÜSÜ
HER ŞEYE KADİRDİR
Orta Çağdan Çıkıő Yolu

Yunus Bayraktar

Balkan bölgesi, tarih boyunca yeryüzünün doğal cenneti, ideal yaşam koşulları ile tüm uygarlıkların sürekli ilgi odağı olan, her şeyiyle özel ve tarihte bir türlü paylaşılamayan bir coğrafyaydı. Gerçi, şimdi de öyle! O yüzden tarih boyunca ona sahipleneni saymakla bitmez. Kendine has sorunları ile birlikte, insanları her şeyiyle cezbeden bu topraklar; orduları güçlenen “eski dünya”nın tüm uygarlıklarını, hep daha uygun yaşam koşulları peşinde koşarken, sürekli olarak buraya yönlendirmiştir. Bu coğrafyanın iklimi, insanlarına sunduğu bereketli yaşam koşullarına ulaşmak için farklı milletlerin ordularını adeta akın akın çekmiş ve nihayetinde, daha önceleri gelen “yerliler” ile aralarındaki kültürel ve inanç farklılıklarından kaynaklanan çekişmeler, çatışmalar, savaşlar ve musibetler hiç eksik olmamıştır. Bölgeye hakim olanlar, kısa sürede orayı sahiplenerek olası ‘düşmanlara’ karşı savunma konumuna geçmişlerdir.

Buralar kuzeyli milletlerin hedefindeyken buna bir de doğudan gelenlerin ilgisi eklenmiştir. Doğal olarak, coğrafyanın nimetlerinden faydalanmak için gelenlerin, öncelikle farklı örf, adet ve inançları, zamanla en değerli ve hassas özellikleri olarak yerini almış ve “çıkar dünyası”nın sürekli kaşınacağı vicdan yaralarına dönüşmüştür.

Son birkaç yüzyılda, bölge inanç simsarları tarafından farklı dinlerin kullanıldığı müthiş bir sömürü ve huzursuzluk ortamına dönüştürülmüştür. Özellikle de Balkanlar mozaikinin kalbi

sayılan ‘‘Sancak’’ b6lgesi,  inancın da yaşandığı bir yer olarak bundan fazlasıyla nasibini almıştır. Dünya, bilim ve teknoloji ışığında aydınlanırken ne yazık ki Sancak, Orta ađ karanlığından bir türlü kurtulamamıştır. Bu çıkar dünyasını baltalama ve sıkıntılı süreci sona erdirme g6revi, her zamanki gibi, geleceğin teminatı olan genç insanlarımıza düşecektir. İř çok büyük, yol da bir o kadar uzun ve dikenli; ancak Tanrı’nın, kutsal kitaplarında belirttiği gibi, ‘SEV’ ve ‘OKU’ emirlerini insanlara bir kez daha hatırlatarak, hedefe doğru yola çıkarlar. Başarıya ulaşmaları dileklerimizle, kolay gelsin!

Vera, telefonu kapattıktan sonra aceleyle üstünü başını düzeltip, Aida ile buluşmak için kendini dışarı attı. Koşar adımlarla yürüdüğü yolun üzerindeki o devasa haça, her nedense ilk kez bakma ihtiyacı duymadı; oysa heybetli duruşuyla hiç de fark edilmeyecek gibi değildi. Normalde ona bakar ve Tanrı ile oğlu İsa'yı düşünüp huşu ile dolardı. Aida ile telefonda konuştuklarının vermiş olduğu heyecanla bunu ihmal ettiği için ürperdiğini hissetti.

Aida ile olan dostlukları çok eskiye dayanıyordu. Birbirlerinin sırdaşı, adeta can yoldaşıydılar. Hatta İstanbul seyahatlerini de hep Aida'yla birlikte yapıyordu. Bu kez Aida, İstanbul'a onsuз gidip gelmiş, oradan getirdiği havadisleri telefonda bir solukta kısaca anlatmıştı; en başta da Kenan ile ilgili olanları tabii ki... Evet, Kenan, hem de büyük bir merak ve özlemle Vera'yı sormuş, Aida ise Vera'nın gelememe sebebini anlatmış, selamını da iletmişti.

Vera, arkadaşının anlattıklarını dinlerken yüreğinin derinliklerinde bir yerlerde tuhaf bir suçluluk hissettiği gibi oldu. Kenan çok nazik bir çocuktü ve onun kendisine değer verdiğini bilmek Vera'nın içini ısıtıyor, daha önce hiç tanımadığı duygular içinde uyanıyordu; ama bir de bunları babasına anlatması vardı... Ya babası bir şekilde tüm bunları öğrenirse? O zaman ne olacaktı? Vera, zihninde bin bir senaryo üretmeye başladı. Malum, içinde buldukları dönemdeki 'farklılıklar' onlar gibi iki insanın bir araya gelmesini imkânsız kılacak derecede aşılmaz bir hâl almıştı. Vera'nın içi titredi. Babası Radivoye, Vera için dünyanın

en akıllı, en güvenilir ve tabii ki en değerli adamı ve idolüydü. Ne var ki Kenan'ı tanıdıkça da ona karşı hislerini adlandırmakta zorlanıyordu; aşk dedikleri buydu belki de! Kasabada, okulda bir sürü erkek arkadaşı vardı, onlarla bir araya geliyor, birlikte vakit geçirip eğleniyorlardı ama içinde bambaşka bir duygu oluşmaya başlamıştı. Kenan'la paylaştığı anlar içine işlemiş olacak ki son zamanlarda geceler uzuyor, rüyaları hep onunla renkleniyordu. Gözünü açar açmaz da Kenan'ın varlığını hep yanındaymış gibi hissediyordu.

Vera, karşı kaldırıma geçip Aida ile buluşmak için sözleştikleri kafeteryaya girdi. Pencerenin önünde bir masaya oturup, arkadaşının geleceği yolu gözlemeye başladı. Geçen yıl, hiç tanımadığı insanlar tam karşıdaki tepeye bir haç dikmiş, tüm civar semtlerden de net bir şekilde görülecek şekilde konumlandırmışlardı. Hele gece ışıklandırılınca daha da göze batan bir görünüm sergiliyordu. Bir an Vera, "Aslında insanlar nerede olursa olsun Tanrı'nın varlığını hatırlayabilirler, tepeye bu devasa haç dikmiş olmalarının mutlaka bir nedeni olmalı!" diye düşündü; sonra birden babasıyla bu konuyu konuştukları günleri anımsadı. Babası, oraya bir haç dikilmesine çok sevinmiş, pencereden bakıp bakıp heyecanla hep o tepeyi göstermişti. Ayrıca babası, orayı ufukta güzel günlerin görüldüğünün işareti gibi sayıyor, büyük bir coşkuyla:

"Nihayet hayal ettiğim gibi, buralar yalnız bize kalacak. Vaktiyle atalarımız Ural Dağları'nın eteklerinden gelip buralara yerleşirken, yerli halk daha da güneye gitmiş ve buralar bize kalmıştı; ama zamanla ta bilmem nerelerden gelen Türkler, bilmem nerelerden gelen İtalyanlar, Avusturyalılar, Ungarlar, Arnavutlar, Yunanlılar ve bizden olmayan bir sürü başka insan, burayı yurt

edinmek, kök salmak istemiş. Ama yok, buralar temizlenecek, yalnız buralar değil, başka yerlerin de bir şekilde temizlenmesi gerekecek. Çocuklarımızın geleceği berrak ve umutlu olacak artık. Gelecek nesiller bize ait bu güzellikleri kimseyle paylaşmayacak... Hepimiz aynı Tanrı'ya inanacağız. Doğu'dan gelen Türklerin yaptıkları o camiler, getirdikleri başka kitaplar, hiçbiri olmayacak. Yıllarca bizim inancımıza farklı şeyleri alternatif olarak ortaya koyup halkımızın kafasını karıştırdıkları yetti."

Radivoye, eski kahramanları ve yaptıkları kahramanlıkları da sık sık anlatıyor, kızına, geçmişini bilmesinin, düşmanını iyi tanimasının öneminden bahsedip duruyordu. Vera, onu hep soluksuz dinlemiş, anlattıklarını bir bir zihnine kazımişti. Aslında okulda tarih dersinde de çok benzer şeyler okumuştı. En büyük düşmanını iyice bellemişti: Türkler ve Müslüman Boşnaklar!

Aslında kafası çok karıştıktı. Nedense tanıdığı Boşnakların hiçbiri de kafasındaki düşman portresine uymuyordu. Hele arkadaşı Aida, hiç mi hiç uymuyordu. Vera, Aida'ya çok güveniyor, onu kendine çok yakın hissediyor ve onu içten seviyordu. İlkokuldan beri hiç ayrılmamışlardı. Onca zaman ondan hiçbir kötülük görmemişti. Hatta biricik babasıyla paylaşmadığı ne varsa hiç tereddüt etmeden Aida'yla paylaşabiliyordu. Ne zaman bir çıkmaza girse ona akıl danışıyor ve tavsiyelerine itibar ediyordu. İlk İstanbul seyahatini de Aida'yla yapmıştı; sonraki seyahatlerinde de yol arkadaşı hep o olacaktı. İstanbul'a ilk gidişinde en çok merak ettiği şey Türklerdi. Küçüklüğünden beri kendisine öğretildiği gibi düşman mıydılar gerçekten?

İLK İSTANBUL SEYAHATI

İstanbul Vera'yı tüm gizemli havası ve sınımsız misafirperverliğiyle karşıladı. Kapalıçarşı ve Laleli insan kaynıyordu. Göz alıcı, güzel mağazaların renkli ışıkları onu bambaşka bir dünyaya davet ediyor gibiydi. Kapalıçarşı, tek başına farklı bir âlemdi... Vera, böyle ilginç, böyle masal gibi bir ortama hayatında ilk kez adım atıyordu. Çarşının mimarisi, maceraperest ressamların çizdiği masal kitaplarından fırlamıştı sanki. Meğer İstanbul ne büyük bir şehirmiş! Daha ilk gün gördüklerini tam sindirememişken, ertesi gün Aida onu bir de Sultanahmet Meydanı'na götürmüştü. Burası tarih boyunca dünyanın en önemli meydanlarından biri olarak anılıyordu. Aida, Vera'nın da burayı muhakkak görmesini istemişti. Bir önceki günün masalımsı dünyasından çok daha ihtişamlı bir yerdi gerçekten de. Çevresinde iki muhteşem yapı daha göze çarpıyordu. Biri, dünyanın sekizinci harikası denebilecek Ayasofya, diğeri ise bakınca bile insanın içine huzur veren Sultanahmet Camii.

Hele, o Ayasofya'ya komşu Topkapı Sarayı ne etkileyici bir mekândı!

Vera, Sultan Bayezid'in büyük aşkı, Knez Lazar'ın kızı Olivera Despina Hatun'u anlatan bir kitap okumuştı. Sarayın Harem Dairesi'nde gezerken sanki her an Olivera'yı görüverecekmiş gibi bir heyecan içinde her köşeye dikkatle baktı. Kitabın yazarı Stoyana Magdeliniç, onun ortaokul öğretmeni olduğu için kita-

bı ilgiyle okumuş, sultanlar ve haremleri hakkında anlatılanlara karşı merakı artmıştı. Harem Dairesi'nin balkonundan gördüğü Boğaz manzarasıyla adeta kendinden geçen Vera: “Tanrı’m, bu ne muhteşem bir şehir! Bu güzelliklerin sonu var mıdır?” diye içini çekti. Gördükleri, şimdiye kadar gördüklerinin hiçbirine benzermiyordu.

Gün boyu şehri dolaşmaktan yorgun düşen Vera ile Aida, otele dönmeye karar verdiler. Ama öncesinde uğramaları gereken bir iki yer daha vardı. Satın almış oldukları tekstil ürünlerinin paketlenip kargoya verilip verilmediğini kontrol edeceklerdi. Laleli’de yürürken mağaza tezgâhtarlarının tatlı sataşmalarına maruz kaldılar; Vera, bu çapkın bakışlı delikanlıların Türkçe değil, Rusça ya da Lehçe iletişim kurmak istediklerini fark etti. Okulda öğrendiği Rusçayı neredeyse unutmuştu. Yine de Rusça, Sırpçaya çok yakın bir dil olduğundan, ne istediklerini anlamakta pek zorlanmadı. Zaten amaçları onları mağazalarına çekmek ve ürünlerini göstermekti.

İki kız, önceki gün mal siparişi verdikleri mağazaya kendilerini zor attılar. Sıcak bir karşılaşma faslından sonra siparişlerinin durumunu öğrendiler. İstedikleri bir iki bluz modeli henüz gelmemişti ama gelmesi fazla uzun sürmezdi. Kızlarla mağaza sahibi bizzat ilgilendi. Sırpçası biraz bozuktu ama duruma yeterince hâkimdi:

“Buyurun lütfen, bir acı kahvemizi için. Kahvelerimizi içene kadar ürünler de gelmiş olur. Elemanımız sizinle ilgilenir. Annesi Boşnak, zaten o da Boşnakçayı iyi bilir.”

Adam konuşurken yan tarafta oturan delikanlıyı kastettiği bakışlarından da anlaşılıyordu. Kendisinden bahsedildiğini anlayan delikanlı hemen ayağa kalktı:

“Siparişleriniz gelmek üzeredir. Yorulmuşsunuzdur, soğuk bir şeyler ikram edelim size, ne alırsınız?”

Bunun üzerine Aida:

“Soğuk suyunuz varsa çok makbule geçer vallahi. Dilimiz damağımıza yapıştı,” diye yanıt verdi.

Aida, o kadar rahattı ki Vera, onun yüzüne soran gözlerle baktı. Aida'nın kendinden bu kadar emin ve teklifsiz olmasına epey şaşırdı. Genç adam suları getirip önlerine servis ederken:

“İzvolte!” dedi. Buyurun anlamına gelen bu kelimeyi o kadar içten ve dostane bir tavırla söylemişti ki Vera, onu şöyle tepeden aşağı süzdü. Genç adam gayet düzgün giyimliydi. İşine dört elle sarılmış bir hali vardı ve laubali hareketlerden uzaktı. Hareketleri oldukça kibar ve zarifti. İçinden bir ses: ‘Yakışıklı çocuk ha,’ diye fısıldadı Vera’ya. Bu sese kulak verince biraz utanır gibi oldu, etrafına şöyle bir göz gezdirdi: “Neyse ki iç sesimi benden başka duyan yok!” diye düşündü.

Beklenen ürünler çok geçmeden mağazaya ulaştı. Delikanlı hepsini tek tek sayıp özenle paketledi.

“Bu torba sizin, üzerine isim olarak ne yazayım?”

“Vera, yazsan yeter. Kargodakiler benim numaramı biliyor.”

Kızlar ödemeyi yaptıktan sonra torbaları alıp otele gitmek için kalktılar. Mağaza sahibi hemen delikanlıya seslenerek onlara otele kadar eşlik etmesini söyledi. Delikanlı hemen fırladı. Otele varana kadar yolda neredeyse hiç konuşmadılar. Kızlar genç adamın taşıdığı torbaları alırken bu hizmetinin karşılığını ödemek istediler. Delikanlı, başını iki yana sallayıp herhangi bir ücret istemediğini belirtti. Tam ayrılacakken Aida, onu kahve içmeye davet etti. Kenan vakti olmadığını söyleyecek oluyorsa da kızlar

kahve siparişi verip masaya oturmuşlardı bile. Kenan'ın aklıysa iş yerindeydi.

“Ya geç kalırsam ve patron beni işten atarsa... İşimi zaten çok zor buldum,” diye içinden geçiriyordu.

İşten atılması halinde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Kahve sohbeti esnasında Kenan, kızların sorularına oldukça kısa cevaplar verdi. Sonra müsaade isteyerek kalktı ve onlara iyi yolculuklar dileyerek ayrılırken Aida ile Vera, birbirine bakarak güleştiler.

“Şeker çocuk,” dedi Aida.

“Evet, çok tatlı; ama esrarengiz bir yanı da var,” diye ekledi Vera.

Kenan gittikten sonra onlar da fazla oyalanmadılar. Yorucu bir gün geçirmişlerdi ve dinlenmeye ihtiyaçları vardı.

//-//

Kenan, akşam eve geldiği gibi kendini kanepeye bıraktı. Gözlerini kapatıp derin bir 'oh' çekti. Ne gün geçirmişti ama! Bir taraftan yoğun iş temposuyla boğuşurken, bir taraftan da kalbinin derinliklerindeki tuhaf korkuyu savuşturmak için mücadele etmişti. Patronu onu yeterli bulmayıp daha tecrübeli ve daha iyi dil bilen bir eleman aramaya koyulursa kahrından ölürdü! En büyük hayali üniversite okumaktı. Babasının o amansız hastalık döneminde, doktorların yüzeysel tedavisinin ne kadar da eksik olduğunu düşündükçe doktor olmak istiyordu. İstiyordu istemesine de bunun mümkün olmadığını da çok iyi biliyordu. Aşması gereken dağlar kadar engel vardı. En büyük engel, yoksulluktu.

Yoksulluk içinde, beş parasız geçirdiği ömrünü törpüleyen o günleri bir türlü unutamıyordu.

Şimdi annesi ve iki küçük kardeşi onun eline bakıyordu. Oturdıkları evin depreme dayanıklı olmadığını biliyordu. En ufak sarsıntıda, sanki başlarına yıkılacakmış gibi görünüyordu: “Bu yükün altında ezilmek ne zormuş. Büyümek böyle bir şeymiş meğer” diye düşündü.

“Günün nasıl geçti oğlum?”

Annesinin sesiyle karamsar düşüncelerinden sıyrıldı Kenan:

“Eh işte, fena değildi anacığım.”

“Müşteri bol muydu?”

“Boldu ya, en çok da Rus, Ukraynalı ve Polonyalı müşteriler geldi. Bir de iki Yugoslav kız geldi. Boşnakça konuştum onlarla. İyi anlaştık.”

“Eh, ne de olsa Boşnakça ile Sırpça birbirine çok yakın diller. Boşnak dilinde Türkçe ve Arapça kelimeler çok. Bölge halkı o kelimeleri kullandıkça, zamanla Boşnakça kendine özgü bir hal almış tabii. Aslında Yugoslavya’da hep aynı dil konuşuluyordu. Şi-veler farklı olabilir ama neticede halk birbiriyle anlaşabiliyordu.”

Annesi eskilere değinince, Kenan’ın kafası yine çok karıştı. Çocukluğunda okulda öğrendiği kadarıyla oradaki savaşları, katliamları ve sürgünleri çocuk aklıyla yorumluyordu. O zamanlar ona göre iyi ki o kötü insanlar ölmüştü. Yeni nesil, savaşların verdiği hasarı görüp bir daha savaşmamaları gerektiğini anlamıştı. Artık o eski savaşlar olmayacaktı. Günün insanı artık ders almıştı. Savaşın insanlığa hiçbir fayda sağlamayacağını anlamayan kalmamıştır sanıyordu. İyi ama Yugoslavya’daki bu son savaşta neyin nesiydi? Demek ki savaşlardan ders almayan insanlar vardı hâlâ.

Ama yok, hayır! Kenan'ın çalıştığı çarşıya gelen insanların hiçbiri o savaşınlardan değildi. Bundan adı gibi emindi. Onlar çok medeni, çok akıllı ve barışçıldı. Hiçbirinin içinde canavarlık yoktu. Hele bugün gördüğü o iki genç kız ne kadar da yumuşak ruhlu ve sevecendi.

Kenan, yorgunluğu ağır basıp da uyuya kalınca annesi odaya girip üstünü örttü.

“Ah, oğlum, iyi ki bu çarşı işi çıktı. Orada çeşit çeşit insan tanıyacak, hayata bakış açın değişecek. Bir taraftan Boşnakçanı geliştirirken, diğer taraftan da okula gidemeyip kaçırdıklarını ucundan kıyısından da olsa yakalama şansın olacak. Eh, maaş da alacaksın; şu sıkıntılı dönemimizde ilaç gibi gelecek,” diye mırıldana mırıldana odadan çıktı.

Kenan'ın annesi Ayşa, bu günlere kolay gelmemişti. Memleketinden çok küçük yaşta koptuğu için, pek bir şey hatırlamıyordu aslında. Ama anne babasından, akrabalarından çok dinlemişti o zorlu geçen günleri. İstanbul'da da yaşam en az o kadar zordu. Göçmenlerin yaşadığı bir kenar mahallede, fabrikalarda kısıtlı imkânlarla çalışan babası hayata tutunmaya çalışmıştı. Ayşa da ortaokuldan hemen sonra bir iplik fabrikasında iş bularak ailesine katkı sağlamaya başlamıştı. İplik fabrikaları o dönem, çeşitli semtlerden aldıkları işçileri, brandayla kapattıkları kamyonların arkasında, kimi ayakta, kimisi de kenardaki tahtaların üzerine oturur vaziyette, tıka basa, getirip götürüyorlardı. Kanı kaynayan gençler için en müsait tanışma yeri de işçilerin bu kamyonları bekledikleri, Barbaros Sokağı'nın başı ve Küçükköy ile Beşyüzevler'in kesiştiği noktada yer alan, meşhur benzincideki duraktı. Ayşa da Hayro'yu böyle tanımış ve onunla evlenmişti. Evlenmişti evlenmesine ama o evlilikten pek bir şey anlamadı.